

MARTTI LUTHER

Jumalan lupauksia rukousten kuulemisesta

Kaikkien rukousta koskevien esimerkkien joukossa kerrotaan verraton, suorastaan helmen kaltainen Danielin 9. luvussa ja sitä suositanakin lämpimästi kaikille hurskaille: “Kun minä vielä puhuin rukouksessa, tuli se mies, Gabriel” jne. Tämä kaikki ei ole kerrottu vain kerran ohimennen luettavaksemme niin kuin maallisiin esimerkkeihin tutustumme lisätäksemme tietoaamme, vaan siinä mielessä, että katsoisimme sen koskevan itseämme. Ei meidän liioin tarvitse olla epävarmoja rukouksen kuulemisesta, mutta paikka, aika ja kaikki olosuhteet meidän tulee jättää Jumalan ratkaisun ja hänen suunnitelmansa varaan.

Jokainen, joka näin menettelee, saa todella havaita, kuinka ihmeteltävä voima ja vaikutus rukouksella on. Samaten myös “Henki auttaa meidän heikko-uttamme ja rukoilee itse meidän puolestamme sanomattomilla huokauksilla” (Room. 8:26) ja “Hän, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä anomme tai ymmärrämme” (Ef. 3:20). Me anomme vain ulkonaista hyvää, rauhaa, lepoa,

terveyttä ja tämän elämän välttämättömiä tarpeita. Mutta Jumalan voima ylittää kaiken meidän ymmärryksemme, toivomme ja anomisemme. Jumala lahjoittaa niille, jotka häntä avuksi huutavat, siis paljon enemmän ja suurempaa kuin ihminen voi käsittää tai pyytää; mehän palvomme häntä, jonka mahti ja hyväntekeväisyys on ääretön. Vieläpä hän järjestää kaikki olosuhteekin, paikan, ajan ja henkilön parempaan ja oikeaan järjestykseen siihen verrattuna, mitä me ajatussissamme olimme suunnitelleet. Totutellaamme siis ja herätelkäämme itseämme avuksihuutamaan niin että useat rukoilisivat yhdessä, sillä mitä useammat rukoilevat, sitä nopeammin ja runsaammin he saavat sen, mitä pyytävät. Kuitenkin on rukoiltava Kristuksen nimessä, ei Marian, Pietarin ja muiden pyhien, niin kuin on paavilaisten tapana. Mutta siitä toiste.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 427. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Yksioppinen vai monioppinen kirkko?

Luterilainen tunnustus lausuu opillisesta yksimielisyydestä kirkossa: *“Kristillisen seurakunnan todelliseksi yhteydeksi näet riittää se, että siinä evankeliumi yksimielisesti, puhtaasti käsityksen mukaan saarnataan ja sakramentit Jumalan asetuksen mukaisesti jaetaan.”* (Augsburgin tunnustus, VII uskonkohta) Tämä lausuma sopii hyvin yhteen sen kanssa, että apostoli Paavali kehotti seurakuntalaisia yksimielisyyteen opissa: *“Minä kehoitan teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että kaikki olisitte puheessa yksimieliset ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja teillä olisi sama mieli ja sama ajatus.”* (1 Kor. 1:10) Näiden periaatteiden mukaan Ruotsissa ja Suomessa uskonpuhdistuksen jälkeen tuli yksimielisesti opettaa evankeliumia Raamatun sanan perusteella ja siitä otetun luterilaisen tunnustuksen mukaisesti. Uskonpuhdistuksen kirkko on opissa yksimielinen kirkko.

Tämän lehden kirjoituksessa yli 75 vuoden takaa pastori Väinö Salonen toteaa vuoden 1930 tilanteesta: *“Suvaitsevaisuus ja väljyys hengellisissä asioissa on nykyajalle tunnusmerkittävä. Toiset pitävät sitä niin luonnollisena asiana, etteivät rupea sitä edes millään perustelevaan — — —”* Varmaan jokainen lukija voi todeta, että pastori Salosen sanat sopivat myös meidän päiviimme.

Valtava muutos on siis tapahtunut uskonpuhdistuksen jälkeen. Yksimielisestä opetuksesta on tullut tilanteeseen, jolloin hengellistä väljyyttä pidetään itsestäänselvyytenä, ehkäpä jopa hyveenä. Mistä tällainen muutos voi johtua? Mistä johtuu se, että luultavasti vain harvat pitävät ta-

pahtunutta muutosta mitenkään hälyttävänä asiana? Mitä ne, joille evankeliumi ja sen puhtaus ovat kalliita asioita, voisivat nyt tehdä?

Uskonpuhdistuksen kanssa samoihin aikoihin isiemme maahan tuli valtiokirkollisuus. Se merkitsi toisaalta sitä, että Jumalan sanan opetus tavoitti koko kansan. Toisaalta se oli luonnotonta. Usko ei ole joka miehen (2 Tess. 3:2). Kaikkien pakollinen kuuluminen kirkkoon merkitsi ajan myötä sitä, että Raamatun sanalle vieraatkin asiat jäivät kirkon sisälle. 1700- ja 1800-luvuilla syntyneet kirkolliset suuntaukset, ns. herätysliikkeet, vastustivat joitakin vääriä asioita ja korostivat Jumalan sanan vakavuutta ja lohdullisuutta. Toisaalta ne toivat mukanaan luterilaisuudelle vieraita pietistisiä aineksia ja olivat keskenään erimielisiä hyvin keskeisistäkin asioista.

Vuosikymmenien ja –satojen myötä vakiintui tottumus siihen, että kirkon sisällä on monia oppeja. Tilanne vakiintui paitsi käytännössä hiljalleen myös niin, että vuonna 1870 voimaan tullut kirkkolaki lievensi tunnustuksessa pysymisen velvoitetta. Sen jälkeen monenlaisten oppien esiintyminen on nauttinut myös lain suojaa. Nykyään monet niistä, jotka vetoavat kirkkolakiin vaikkapa yksittäisessä asiassa oikeankin kannan tueksi, eivät juuri koskaan tuo sitä esiin, että Raamatun ja tunnustuksen mukaan väärä oppi on suljettava pois. On tapahtunut valtava ajattelutapaa koskeva muutos niin, että tunnustuksen opettamasta yksimielisyydestä on siirrytty monioppisuuteen. Käytännössä tämä merkitsee vapaita käsiä enemmistön mielipiteille.

Kristillinen kirkko ei voi alistua tilanteeseen, jossa sen tunnustukselle vieraat voimat määräävät sen oppia ja käytäntöä. Sekä yksityiselle kristitylle että kirkolle kuuluu Jumalan sana: *“Älkää mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.”* (Room. 12:2)

Mikä siis neuvoksi nykytilanteessa? On tarpeen paneutua Jumalan sanan siinä mielessä, mitä se opettaa yksimielisyydestä ja sen arvosta. On nähtävä se vakavuus, jolla uskolliset isät pitivät Jumalan sanasta ja sen opista kiinni. On annettava suuri arvo vanhalle kirkkorukouksen sanonnalle: *“Jumala, lisää kirkossamme ja seurakunnassamme keskinäistä rakautta ja yksimielisyyttä.”* On syytä myös kasvavia ja tulevia polvia ajatellen yhtyä virren sanoihin: *“Suo, että sanas’ kirkkaana / Saa keskellämme kaikua / Ja kautta sukupolvien / Suo soida nimes’ kiitoksen.”* (VK 1938 462:9)

Kristuksen Kirkko maailmassa

Sillä näin sanoo Herra Israelin heimolle: Etsikää minua, niin te saatte elää. Älkää etsikö Beeteliä, älkää menkö Gilgaliin älkääkä vaeltako Beersebaan. Sillä Gilgal viedään pakkosiirtolaisuuteen, ja Beetel joutuu tuhon omaksi. Etsikää Herraa, niin te saatte elää, ettei hän tulena tunkeutuisi Joosefin huoneeseen ja kuluttaisi sitä eikä olisi sammuttajaa Beetelillä. Aam. 5:4–6.

Kristuksen Kirkko kulkee taivaaseen kaitaa tietä, jota vain harvat kulkevat

Profeetta Aamos puhuu tekstissämme siitä, millaisena Kristuksen Kirkon kulku taivaaseen ilmenee täällä maailmassa. Sellaisena kuin hän sen kuvaa, se ilmenee kaikkialla, niin Vanhan liiton Israelissa kuin Uuden liiton olosuhteissa meidänkin aikanamme.

Vapahtajamme sanoi kerran opetuslapsilleen: “Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lavea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät” (Matt. 7:13–14).

Näin on aina ollut. Usein ihminen haluaa olla osa suurta joukkoa tai hän arvioi joukon merkitystä sen koon mukaan. Siksi häntä kiinnostaa, paljonko seurakunnassa on väkeä. Monta kertaa vieras, joka saa kuulla toiminnastamme ensimmäisen kerran, kysyy kohta ensimmäiseksi, paljonko meitä on. Har-

voin hän tiedustelea kehen uskomme ja mitä opetamme.

Profeetta Aamos joutui taistelemaan samanlaatuisten ongelmien kanssa Israelissa. Kansa ei pitäytynyt puhtaaseen Jumalan sanaan, vaan etsiytyi sellaisiin kulttipaikkoihin, joita Jumala ei ollut säätänyt. Kun Israelin valtakunta kuningas Salomon kuoleman jälkeen jakautui kahteen valtakuntaan, vain kolme heimoa pitäytyi Jerusalemin jumalanpalvelukseen, nimittäin Juuda, vähäinen Benjaminin heimo ja leeviläiset.

Jäsenmäärä ei ratkaise kirkon olemassaolonoikeutta eikä sen jumalallisia valtuuksia toimia Jumalan valtakunnassa. Joukon suuruus ei saa ratkaista, seuraammeko Jumalan sanaa vai emme. Israelin koko saatiin laskea oikeita tarpeita varten, mutta sitä ei saanut laskea, jotta määrä olisi ratkaissut uskon asioissa (1 Aik. 21:1–8; 24:24:27; 27. luku; Esra 2:2; Neh. 7:7).

Herra kuitenkin muistutti niitä, jotka hylkäsivät puhtaan sanan, että heidän on meneminen pakkosiirtolaisuuteen ja heidän kulttipaikkansa ovat kokeva tuhon. Heidän valitsemastaan tiestä ei hyvä seuraa. Jeesus taas julistaa, että lavean tien suuret joukot kulkevat kadotukseen. Vain ahdas portti vie elämään. Ja tekstimme sanoo: “Etsikää Herraa, niin te saatte elää.” Muista tämä koetustenkin alla!

Se elämä, minkä Herra lupaa, ei tarkoita ajallista elämää ilman uskoa,

vaan hengellistä, iankaikkista elämää uskossa todelliseen, elävään Jumalaan, joka on ilmoittanut meille itsensä. Ajattele, tällaiseen elämään Jumala on sinut kutsunut. Se elämä alkaa jo täällä ja kestää iäisesti. Se elämä on osallisuus Jumalan valtakuntaan, joka on iloa, rauhaa ja vanhurskautta omantunnon levossa. Siinä Jumala on korkein aarteemme ja paras ystävämme. Sitä meidän tulee etsiä. Jeesus sanoo: “Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan” (Matt. 6:33). Ensisijaista on pukeutua Jeesuksen vanhurskauteen ja saada syntinsä anteeksi. Sitä Jumala tarjoaa sinullekin Kristuksessa ja sen saat uskolla omistaa.

Kristuksen Kirkko kulkee taivaaseen etsien Herraa

Kun Israelin tuli etsiä Herraa, se tarkoitti hakeutumista armonvälineiden pariin, niin kuin Herra oli sen säätänyt Israelille Vanhan liiton aikana. Se tarkoitti pitäytymistä Mooseksen ja profeettojen kirjoituksiin ja Herran säätämään uhrijumalanpalvelukseen. Tämän jumalanpalveluksen a ja o olivat ennustukset ja esikuvat Messiaasta ja hänen uhristaan. Niistä sai uskova ammentaa sielulleen ravintoa ja löysi armon.

Me, Uuden liiton uskovat, etsimme Herraa seurakunnan yhteydessä ja yksityisessä hartauselämässä sanasta ja sakramenteista, noista evankeliumin suloisista lupauksista. Emme etsi häntä turhaan, vaan löydämme hänet, pääsemme hänen valtakuntaansa ja saamme hänen vanhurskauttansa. Se, joka raamatullisessa merkityksessä etsii

Herraa, turvautuu ja uskoo häneen. Todellinen Herran etsiminen sisältää aina uskon taivaan Isään ja hänen Poikaansa Pyhän Hengen voimasta.

Profeetta Jesaja kehottaa: “Etsikää Herraa silloin, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on” (Jes. 55:6). Herra on kaikkialla, mutta hän ei ole löydettävissä kaikkialta. Hänet voidaan löytää vain sieltä, missä hän on läsnä. Hänen armoaan ei löydetä luonnosta, ei myöskään pakanauskonnoista, jotka hylkäävät Kristuksen ja hänen apostolisprofeetallisen sanansa. Jumalaa ei löydetä myöskään sellaisista uskonnollisista yhteisöistä, jotka kieltävät Pyhän Kolmiykeyden. Elävää Jumalaa ei löydy myöskään liberaalista teologiasta, jolle monoteismi on kehityksen tulos ja Jumalan kolmiykeys kirkon päätös. Liberaalille teologialle Jumalan ykseys ja kolmeus ei perustu Jumalan omaan ilmoitukseen, vaan on inhimillisen ajattelun seurausta.

Jumala kyllä voidaan löytää. Mutta hänet löydetään Jumalan sanasta, tuosta apostolis-profeetallisesta uskon sanasta, jota apostolit ja profeetat ovat julistaneet, joka Raamatusta on luettavissa ja jota Kristuksen Kirkko edelleen saarnaa. “Usko tulee saarnasta, ja saarna Kristuksen sanan kautta” (Room. 10:17). Tähän pätee se, minkä Herra sanoo profeetta Jesajan kirjassa: “Minä olen suostunut niiden etsittäväksi, jotka eivät minua kysyneet, niiden löydettäväksi, jotka eivät minua etsineet; minä olen sanonut kansalle, joka ei ole otettu minun nimiini: Tässä minä olen, tässä minä olen!” (Jes. 65:1; Room. 10:20). Niin Pyhä Henki toteuttaa Jumalan sanaa: “Vaivaisista kurjimmat löytävät laitumen” (Jes. 14:30).

Jumalaa ei löydetä järjen tietä eikä omin voimin. Hän tulee evankeliumissa. Minä uskon, etten minä voi omasta voimastani uskoa Jeesukseen eli hänen tykönsä tulla, vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla. Kirkas evankeliumi on kuin kuuroside, kuten uskonpuhdistaja Martti Luther sanoo. Se voi olla paikallisesti voimakas, mutta kestää vain hetken ja siirtyy pian toisaalle.

Taivaan tien kulkijat ovat enimäkseen halpa-arvoisia

Kun seuraamme Vanhan testamentin aikana Jumalan kansan ulkonaisiakin vaiheita, havaitsemme joitakin sellaisia asioita, joilla on meille merkittävä sanoma. Vaikka todellinen, elävä Jumala osoitti monella tavoin olemassaolonsa, ihmiset eivät häneen turvanneet. Jumala oli vedenpaisumuksessa hävittänyt silloisen maailman, kuten hän oli edeltä puhunut. Pian kuitenkin Nooan jälkeläisistä kasvoi uusi maailma, joka enimäkseen oli epäuskoinen. Sillä oli selvä kuva tapahtuneesta katastrofista, kuten kansojen tarustot ja käsitykset kaikkialla maailmassa Tasmaniaa ja Etelä-Amerikkaa myöten osoittavat. Yhdessä ratkaisevassa kohdassa tuo maailma erosi Herran kansasta. Se ei odottanut Messiasista, joka on sovittava synnit ja jossa on syntien anteeksiantamus. Niinpä se ei tuntenut Jumalan armoa. Ajan myötä se etääntyi käsityksissään yhä kauemmas oikeasta opista ja ryhtyi palvelemaan epäjumalia, joita oli mitä moninaisimpia.

Ulkonainen, silminkin havaittava ja järjellä käsitettävä näyttö Jumalan olemassaolosta ja johdatuksesta, hä-

nen tuomioistaan ja varjeluksestaan ei synnytä pelastavaa uskoa. Todellinen Vapahtajaan turvautuva usko jää kaikissa olosuhteissa Pyhän Hengen teoksi. Pyhä Henki toimii armonvälineden, se on evankeliumin kautta. Aistija järkiperusteet taas kuuluvat lain piiriin eivätkä vaikuta uskoa.

Pakanat lisääntyivät voimakkaasti, yleensä enemmän kuin uskovat. Nooa, jonka tulevasta jälkeläisestä piti Messiaan syntyä, sai lapsia vasta viidensadan vuoden iässä. Aabraham sai pitkään odottaa perillistä. Iisakilla oli vain kaksi poikaa. Näistä Jaakob, tuleva Messiaan kantaisä, avioitui vasta iäkkäänä ollessaan noin kahdeksankymmenen vuoden ikäinen, vaikka siten saikin iloita suuresta siunauksesta. Maailma saattoi pitkään ilkkua: "Missä on lupauksen täyttyminen?" Jumala ei vienyt kansaansa sellaista tietä, jolla oli sanan toteen käyminen nähtävissä nopeasti tai ilman koetuksia. Hän koetteli kansansa uskon. Turhaan Raamattu ei sano: "Me vaellamme uskossa emmekä näkemisessä." Älä siis ihmetele, jos hän koettelee sinunkin uskosi.

Vielä on havaittava, että ajalliseen elämään liittyvät varallisuus, tietämys ja taidot olivat suuremmassa määrin havaittavissa pakanoiden ja epäuskoisten joukossa kuin uskovilla. Raamattu kertoo Kainin jälkeläisten moninaisista taidoista. Jo silloin kun elettiin maailman alkuaikoja, heissä oli rauta- ja kupariseppiä, huilun ja kanteleen tekijöitä ja niiden soittajia sekä runon taitajia. Raamattu kertoo vedenpaisumuksen jälkeen Baabelin tornin rakentamisesta ja lausuu: "Nyt ei heille ole mahdotonta mikään, mitä aikovatkin tehdä" (1 Moos. 11:5). Emme tiedä, millaisen tieto- ja

taivotason ihmiskunta oli silloin saavuttanut. Sen on kuitenkin täytynyt olla erittäin korkea, koska Raamattu noin sanoo. Kun epäuskoinen, pakanallinen maailma pystytti hienoja kaupunkeja ja kukoistavia valtakuntia, Messiaasta odottava Herran kansa vaelsi paimentolaisina haisevan karjansa kanssa. Kun maailman lapset rakensivat komeita temppeleitä, Herran kansa rakensi vaatimattomia alttareita sinne, minne karjansa kanssa kulloinkin kulki. Jumalan lapset olivat muiden silmissä halveksittuja, joista maailma ajatteli: “Nuo nyt eivät ainakaan voi olla oikeassa.” He jakoivat tulevan Messiaan osan, ja Messias jakoi heidän osansa. Olihan hänestä kirjoitettu: “Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairau-

den tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet” (Jes. 53:3).

Toki oli poikkeuksia. Jaakobilla oli suuri perhe, ja Israel lisääntyi voimakkaasti Egyptissä. Salomo oli rikas ja hänen viisauttaan arvostettiin laajalti. Israelilla oli kolmena aikana Jerusalemin temppeli, jotka herättivät ihailua ympäristökansoissa. Mutta tämä kaikki oli ohimenevää. Kukoistuksen ajat olivat esikuvia taivaan ihanoudesta ja Messiaan valtakunnasta. Ne eivät luvanneet tänne maan päälle pysyvää, ulkonaista Jumalan valtakuntaa.

Millainen maailman silmissä on sinun Vapahtajasi? Entä tunnustamasi oppi? Entä seurakuntasi ja kirkkosi?

Mitä sinä odotat voidaksesi uskoa ja tunnustautua sydämestäsi uskovaksi ja oikeaksi luterilaiseksi? Voitko yhtyä Vapahtajan kiitokseen: “Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille” ja lisätä: “Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt” (Matt. 11:25–26).

Kristuksen Kirkko seuraa isiä eri tavoin kuin maailma

Israel oli ylpeä isistään. Raamattu kertoo, että Aabraham istutti tamariskipuun Beersebaan ja huusi siellä avuksi Herran, iankaikkisen Jumalan nimeä. Kuuluksaa isää, Aabrahamia, muistaen Israel oli rakentanut kulttipaikan Beersebaan. Se oli kuitenkin tehnyt sen ilman Herran käskyä ja samalla hylännyt oikean uhrijumalanpalveluksen Jerusalemissa. Beetelissä Jaakob oli sanonut: “Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti” (1 Moos. 28:17). Herra ei kuitenkaan säästänyt Beeteliin pysyvää jumalanpalvelusta, vaan Jerusalemin temppelissä toimitettavien uhrien piti kertoa Messias-toivosta. Gilgal oli Israelin ensimmäinen leiripaikka Jordanin länsipuolella, kun kansa vihdoin pääsi luvattuun maahan. Siellä Samuel oli harjoittanut tuomarintointia ja erottanut uskottoman Saulin kuninkaan virasta. Kun Israel kerskasi isistä lihan mukaan, se ei kerskannut Herrasta. Se pani turvansa – ei iankaikkisiin – vaan paikkoihin, jotka kokivat tuhon.

Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin ja koko oikean Israelin Jumala kuitenkin kehotti etsimään Herraa ja lupasi

elämän hänessä. Herra ei käskenyt luopumaan isien oikeasta uskosta, vaan säilytti heidän pyhän ja oikean muistonsa. Heidä oli vain muistettava siten, että seurattiin heidän uskoaan ja tunnustustaan. Jeesus välistä muistutti isien uskosta, mutta otti kerskauksen isistä pois niiltä, joilla ei ollut isien uskoa sanoen: “Niin ei Aabraham tehnyt” (Joh. 8:40).

Nytkin me seuraamme oikeita, uskollisia isiä. Ne, jotka ovat monessa kohden luopuneet oikeasta luterilaisuudesta, kyllä järjestävät uskonpuhdistuksen vuosipäiviä ja suunnittelevat vuodelle 2017 uskonpuhdistuksen muistopäiväksi jotakin suurta, maailman huomion saavuttavaa erikoisuutta. Samanaikaisesti kuitenkin he jatkavat luopumustaan. Se, mitä he markkinoivat suurena saavutuksena, tulee olemaan entistä suurempi luopumus. Siihen kaikki viittaa.

Emme rukoile pyhimyksiä emmekä myöskään oikeita pyhiä. Otamme todesta Raamatun sanan: “Varo, ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljesi kanssapalvelija, niiden, joilla on Jeesuksen todistus; kumarra ja rukoile Jumalaa” (Ilm. 19:10). Muun muassa tämä kohta kieltää selvästi rukoilemasta ketään muuta kuin todellista, elävää Jumalaa. Sen sijaan, että kunnioittaisimme pyhiä väärällä, lihalisella tavalla, muistamme ilolla Raamatun kehotusta: “Muistakaa johtajianne, jotka ovat puhuneet teille Jumalan sanaa; katsokaa, kuinka heidän vaelluksensa on päättynyt, ja seuratkaa heidän uskoansa” (Hebr. 13:7).

Markku Särelä

Siitamajalla 20.9.2009. Virret VK 1938: 527:1,2,5,6; 305:4; 145:1,2,4,8. 319:1–4,8; 344.

Vanhurskas on elävä uskosta

Luterilainen n:o 10/1967, s. 99-101.

Saarna Uskonpuhdistuksen 450 -vuotisjuhlassa 27. 8. 1967 Koskenpäällä.

Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumala vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'.

Room. 1:16,17.

Monet ovat sitä mieltä, että varsinainen uskonpuhdistus todellisuudessa alkoi silloin, kun Lutherille Pyhän Hengen vaikutuksesta selvisi yllä olevan raamatunkohdan merkitys. Hän itse kertoo tästä tapahtumasta roomalaiskirjeen selityksensä esipuheessa. Hänen omista sanoistaan huomaamme, että tämän raamatunkohdan oikea käsittäminen oli käännekohta hänen elämässään. Nämä apostoli Paavalin sanat ovat varmasti siis sopiva saarnateksti tähän ensimmäiseen kirkkokunnassamme pidettyyn uskonpuhdistuksen 450 vuotisjuhlaan. Se on myös sopiva sen tähden, että se sisältää uskonpuhdistuksen ja Raamatun pääopin, nimittäin sen, että

Vanhurskas on elävä uskosta

I

Apostoli Paavalin sanoista käy ilmi, että ei kukaan ihminen voi tulla vanhurskaaksi eli Jumalalle otolliseksi lain tekojen kautta. Hän lainaa profet-

ta Habakukin sanoja ja sanoo: «Vanhurskas on elävä uskosta». Galatalaisille hän kirjoittaa: "Jos olisi annettu laki, joka voisi eläväksi tehdä, niin vanhurskaus todella tulisi laista." Mutta laki ei voi tehdä eläväksi. Laki kyllä ilmaisee minkälainen on se vanhurskaus, jota Jumala vaatii, mutta se ei anna voimaa sen saavuttamiseen. Jokainen, joka on yrittänyt tehdä itsensä vanhurskaaksi tekemällä ahkerasti hyviä töitä, olemalla hurskas, vetäytymällä erilleen maailmasta, rukoilemalla tai paastoamalla, jokainen joka on näin tehnyt, on turhaan toiminut. Ei kukaan voi itse muuttaa turmeltunutta, täynnä pahoja himoja olevaa sydäntänsä. Paavali kirjoittaa: «Mutta Israel, joka tavoitteli vanhurskauden lakia, ei ole sitä lakia saavuttanut.» (Room. 9:31). «Sillä minä todistan heistä, että heillä on kiivaus Jumalan puolesta, mutta ei taidon mukaan, sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle.» (Room. 10:2,3).

Luther oli eräs niistä, joka kaikessa vilpittömyydessä yritti omin voimin kirkon antamien ohjeiden mukaan tulla vanhurskaaksi Jumalan edessä koska hän «hirveästi pelkäsi tuomion päivää ja sydämen pohjasta halusi pelastua.» Hän kirjoittaa tästä elämänvaiheestaan

seuraavasti: «Minut oli vallannut todella ihmeellinen kiihko päästä ymmärtämään Paavalia hänen kirjeistään roomalaisille, mutta tähän asti oli esteenä ollut... yksi ainoa sana ensimmäisessä luvussa, «siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy». Sillä minä vihasin tuota sanaa «Jumalan vanhurskaus», koska kaikkien opettajien käytännön ja tavan mukaisesti olin oppinut käsittämään sen tarkoittamaan filosofisesti niin sanottua mahdollista eli aktiivista vanhurskautta, jolla Jumala on vanhurskas ja rankaisee synnin tekijät ja väärät. Vaikka elinkin kaikin puolin moitteettomana munkkina, tunsin itseni Jumalan edessä syntiseksi, jonka omatunto oli mitä rauhottomin ja joka ei voinut luottaa omakohteisella sovituksellaan häntä lepytäneensä, enkä siksi rakastanut vaan suorastaan vihasin vanhurskasta ja syntisiä rankaisevaa Jumalaa.»

Jokainen ihminen luonnostaan ajattelee samalla tavalla kuin Luther silloin ajatteli, nimittäin siten, että Jumalan suosio on ansaittava töitten kautta. Näin ajattelevat sivistyneet ja sivistymättömät. Tämä luulo on niin perin pohjin juurtunut ihmiseen, että se on myrkyttänyt ja saastuttanut opetuksen kristillisen kirkonkin piirissä. Rooman kirkko vieläkin opettaa, että ihmisen täytyy tehdä itsensä kelvolliseksi saamaan Jumalan armon. Monet protestanttiset kirkot opettavat, että kristillisyyden on sitä, että yritetään elää Kristuksen kaltaista elämää ja saavuttaa näin Jumalan suosio.

Tämä luulo vaivaa meitä Jumalan lapsiakin. Miksi on aikoja elämässämme, jolloin emme voi tuntea mitään autuuden iloa? Miksi pelko ja epävarmuus usein meitä vaivaavat? Miksi

olemme hitaita luottamaan Jumalan armolliseen johdatukseen? Miksi häntäänymme vastoinkäymisten kohdattaessa? Eikö tämä johdu usein kelvottomuuden tunnosta? Haluaisimme tuntea samanlaista katumusta kuin Daavid ja Pietari, mutta katumuksen kyyneleitä ei tule. Haluaisimme hillitä ja hallita lihan himoja, mutta emme aina onnistu. Haluaisimme osoittaa kiitollisuuttamme Jumalan armosta aivan erikoisella tavalla, mutta liha on liian voimakas. Epäonnistumisemme, puutteemme ja heikkoutemme saavat meidät epäilemään, olemmeko Jumalan lapsia. Ja syynä tähän on usein se väärä luulo, että vanhurskaudemme Jumalan edessä riippuukin omasta kelvollisuudestamme.

Paavalin sanoista huomaamme, että tämä luulo on todella väärä luulo. Jumalan Hengen vaikutuksesta hän kirjoittaa: «Sillä minä en häpeä evankeliumia, sillä se on Jumalan voima, itse kullekin pelastukseksi, juutalaisille ensin, sitten myös kreikkalaisille. Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niin kuin kirjoitettu on: 'Vanhurskas on elävä uskosta'». Jumala itse lahjoittaa syntiselle sellaisen vanhurskauden, joka tekee hänestä taivaskelpoisen. Tämä vanhurskaus tarjotaan ja annetaan evankeliumin kautta. Evankeliumi on näet sulosanoma Jumalan armosta ja rakkaudesta syntisiä kohtaan, sanoma siitä, miten hän antoi oman Poikansa syntisten sijaisena maksaa täydellisesti kaikkien syntisten syntivelan ja miten hän Poikansa tähden julisti koko maailman vanhurskaaksi.

Se, että tämä raamatunkohta merkitsee juuri tällaista vanhurskautta —

Jumalan lahjoittamaa vanhurskautta — selvisi vihdoon Lutherille. Ja kun juuri tämä asia hänelle kirkastui, silloin hänen omien sanojensa mukaan hän «suorastaan tunsii itsensä uudestisyntyneeksi, astuneensa avoimista porteista suoraan paratiisiin.» Hän kirjoittaa: «Silloin näyttäytyivät minulle heti paikalla koko Raamatun toiset kasvot. Kävin sitten läpi pyhät kirjoitukset, sikäli kuin ne olivat muistissani, ja löysin myös muista sanonnoista tälle yhdenmukaisuuden kuten ‘Jumalan työ’ eli ‘se, minkä Jumala tekee meissä’, ‘Jumalan voima’ jne. Yhtä suurella vihalla kuin olin ennen vihanut sanaa ‘Jumalan vanhurskaus’ yhtä suurella rakkaudella nyt ylistin tätä minulle kaikkein suloisinta sanaa, ja siten tämä Paavalin kohta oli todella paratiisin portti.»

Onko tästä raamatunkohdasta tullut paratiisin portti Sinulle, rakas ystävä? Pysähtykäämme hetkeksi ajattelemaan, mitä Jumala siinä meille, syntien tähden kadotuksen ansainneille, sanoo. Hän sanoo, että on olemassa vanhurskaus meitä varten, joka meidät pelastaa, vanhurskaus, joka ei riipu siitä, mitä me itse teemme. Tämä «vanhurskaus» sana, jota tässä käytetään, on oikeudenkäyttöinen sana, jota käytetään oikeus- ja lakikielessä. Se tarkoittaa **julistaa** vanhurskaaksi. Paavali puhuu tässä samasta asiasta, josta hän puhuu niin usein Roomalaiskirjeessään, nimittäin siitä, että Jumala on julistanut jumalattomat ihmiset vanhurskaiksi. Kirjeen neljännessä luvussa hän sanoo, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman. Viidennessä luvussa hän sanoo: «Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat

joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.» Ja hän puhuu vanhurskauttamisesta, joka on jo tapahtunut. Hän sanoo. «Silloin kun me vielä olimme Jumalan vihollisia, me tulimme sovitetuiksi hänen kanssaan.» Näin evankeliumin sanoma kuuluu. Älkäämme mitenkään lieventäkö sitä. Asia on näin: Jumalaton seisoo Jumalan, Tuomarin edessä. Hän odottaa kuulevansa tuomion, mutta jumalallinen Tuomari julistaa hänet vanhurskaaksi, julistaa syntisen pyhäksi, syyllisen syyttömäksi, saastaisen puhtaaksi. Hän julistaa hänet niin täydellisesti vanhurskaaksi, että hän kelpaa taivaaseen. Ihmeellistä puhetta. Jumalan omaa puhetta. Sinuakin koskevaa puhetta!

Älkäämme kuitenkaan luulko niin kuin jotkut luulevat, että Jumala on rakkaus siinä mielessä, ettei synty olekaan hänelle kauhea asia ja että hän antaa sen anteeksi ilman muuta. Golgata on meille todistus siitä, ettei asia näin ole. Ei mikään muu kuin Jumalan ainoan Pojan pyhä veri ja kärsiminen ja kuolema kiroitulla ristin puulla voinut tyydyttää Jumalan vanhurskauden vaatimuksia. Pyhä ja vanhurskas Jumala vaati, että laki täytyi tulla täytenä viimeistä piirtoa myöten ihmisen kohdalla, ja että syntisten iankaikkinen rangaistus täytyi tulla täydellisesti kärsityksi. Ei olisi muuten voinut olla syntiselle anteeksiantamusta. Mutta syntinen ei itse pystynyt täyttämään näitä Jumalan vaatimuksia. Jumala siis rakkaudessaan lähetti oman Poikansa maailmaan. Ja hänen Poikansa vapaehtoisesti tuli, pani itsensä lain alaiseksi, tuli meidän sijaisksemme, täytti

II

lain joka kohdassa, otti päällensä meidän ja koko maailman syntikuorman. Hänet kirottiin ja tuomittiin meidän sijaisenamme. Hän maksoi syntivelkamme täydellisesti. Ja Jumala hyväksyi hänen työnsä täydellisenä lunastushintana meistä ja julisti meidät ja koko maailman vanhurskaaksi hänen tähensä. Tämän hän todisti herättämällä Poikansa kuolemasta kolmantena päivänä. Tässä on meidän vanhurskaitemme — Jeesuksen kärsiminen ja kuoleminen ja ylösnouseminen. Ja syntinen pelastuu Jumalan vihasta ja rangaistuksesta ainoastaan, jos hän tulee osalliseksi tästä vanhurskaudesta, joka on Jeesuksessa.

Apostoli Paavali osoittaa, miten syntinen tulee tästä vanhurskaudesta osalliseksi. Tämä tapahtuu ja voi tapahtua ainoastaan uskon kautta. Tämä Jumalan vanhurskaus ilmestyy evankeliumissa uskosta uskoon. Se on jo täysin valmis asia. Se tarjotaan ja annetaan evankeliumissa. Evankeliumi on sanoma tästä valmiista vanhurskaudesta. “Uskosta uskoon» tarkoittaa sitä, että tämä vanhurskaus, joka tarjotaan meille evankeliumissa, voidaan ottaa vastaan vain uskolla ja se on tarkoitettukin uskolla vastaanotettavaksi. Kun syntinen uskoo evankeliumin sanoman, että Jumala on julistanut koko maailman vanhurskaaksi Jee-

suksen tähden, siis hänetkin, hän on vanhurskas eli taivaskelpoinen. Tätä ei tule ymmärtää siten, että hänestä uskoon tultua poistuu kaikki synti, mutta siten, että hän pukeutuu «valkoiseen pukuun», joka peittää kaikki hänen syntitahransa Jumalan silmissä. Daauid kuvaa asian näin: «Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty. Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa.» (Ps. 32:1-3).

Evankeliumi ei ole kuitenkaan ainoastaan sanoma siitä, miten Jumala on vanhurskauttanut jumalattoman Jeesuksen tähden, vaan se on myös voima pelastukseksi. Se on väline, jonka kautta Pyhä Henki tekee työnsä, sytyttää syntisessä sen uskon, jolla hän ottaa vastaan Jumalan lahjoittaman vanhurskauden. Se on ainoa pelastusväline, mitä on olemassa. Ainoastaan sen kautta voi pelastua juutalainen, ainoastaan sen kautta voi pelastua kreikkalainen eli pakana. Ja aivan varmasti jokainen, jonka sydämeen Pyhä Henki saa evankeliumin kautta sytyttää uskon ja säilyttää tämän uskon siellä, aivan varmasti hän pelastuu. Sillä hänellä on uskon kautta Jeesuksen vanhurskauden omanaan.

Eipä kumma, ettei apostoli Paavali hävennyt Kristuksen evankeliumia, vaan teki kaikkensa, että se saisi puhtaana levitä pimeydessä olevien kansojen keskuudessa. Eipä kumma, ettei Lutherkaan tätä maailman taholta halveksittua sanomaa hävennyt, vaan ahkerasti toimi, että niin monet kuin mahdollista saisivat sen oikein julistettuna kuulla. Molemmat olivat Jumalan armosta oppineet tuntemaan, että evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi.

Ystävät, älkäämme mekään hävetkö evankeliumia. Sillä mekin vielä Jumalan armosta tiedämme, mitä evankeliumi on. Tiedämme sen olevan hyvä sanoma siitä, että Jumala Kristuksen tähden on armosta julistanut koko maailman vanhurskaaksi ja että vanhurskas on elävä uskosta. Me vietämme oikein uskonpuhdistuksen 450 -vuotisjuhlaa, jos teemme kaikemme, että tätä sanomaa oikein julistettuna saadaan kuulla, ja että se voi puhtaana säilyä ja levitä. Vain harvat, jotka elävät tässä nykyisessä maailmanajassa, elävät uskossa, ja monet, jotka kantavat luterilaista nimeä, eivät ymmärrä, mitä merkitsee se, että «vanhurskas on elävä uskosta».

Tämä opinkappale, että vanhurskas on elävä uskosta, on kristinuskon pääopinkappale. Tämä opinkappale erottaa kristinuskon kaikista vääristä uskonnoista. Sopivasti kirjoittaa C. M. Zorn kirjassaan «Täksi päiväksi»: «Jos tahdot olla kristitty ja tulla Jumalan edessä vanhurskaaksi ja autuaaksi, täytyy sinun pitää kiinni tästä opinkappaleesta. Jos tahdot kristittyinä olla Jumalan valtakunnan hyödyllinen jäsen, on sinun tehtävä kaikki voitavasi, jotta tämä opinkappale säilytettäisiin ja saarnattaisiin seurakunnassa puhtaana ja selkeänä. Samoin kuin silmäsi ei voi sietää pölyä, samoin sinunkaan ei pidä sietää sitä, että tämä opinkappale edes vähemmässä määrässä salataan, sitä himmennetään, sitä vastaan hyökätään, tai sitä vahingoitetaan. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan Jumalalle oikea kunnia. Vain tämän opinkappaleen kautta annetaan kurjille syntisille, jotka tahtovat pelastua, oikea lohdutus.» Aamen.

R. E.

Jumalan sanan valta kirkossa

Kristinopin peruskohtia 17.9.2009, pastori Kimmo Närhi

Sana kirkko juontaa juurensa kreikan kielen sanasta *kyriakee*, joka merkitsee Herralle kuuluvaa. Tämä sana ilmaisee, mistä kirkossa ja siihen kuulumisessa on kysymys. Kirkko ovat ne, jotka uskossa turvaavat Kristukseen ja näin siis kuuluvat hänelle, ovat hänen omaisuuttaan.

Koska kirkko, siis uskovat ihmiset, kuuluvat Kristukselle, on selvää, että Kristuksella on kaikki valta kirkossa. Tätä valtaansa hän käyttää sanansa kautta. Tämä ilmenee hänen antamassaan kaste- ja lähetyskäskyssä: *“Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.”* (Matt. 28:18-20)

Vapahtajalla on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Kaikki, niin maalliset kuin hengellisetkin asiat ovat hänen vallassaan. Evän valtansa pää tarkoitus on, että evankeliumi, Jumalan sanan opetus leviäisi ihmisten autuudeksi. Tämä asia toteutuu kirkossa, Jumalan lasten joukossa. Se toteutuu sanan kautta. Näin kirkossa on olennaista, että siellä Jumalan sanalla on korkein arvovalta. Kristuksen valta ja sanan valta kuuluvat yhteen.

Tahdomme jatkossa tarkastella sanan valtaa sanassa pysymisen, sanan opettamisen, seurakunnan vallan ja sanan perimmäisen tarkoituksen kannalta.

Sanassa pysyminen

Sanassa pysymisen kannalta tärkeä ja tuttu raamatunkohta on: *“Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: “Jos te pysytte minun sanasani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.”* (Joh. 8:31,32)

Kristuksen sana, jota tässä tarkoitetaan, on Raamatun sana. Hän kaikessa pitäytyi Vanhan testamentin opetukseen. Apostolien ja evankelistojen kautta annettu sana Uudessa testamentissa kertoo lupauksen täyttymisestä ja on Jumalan itsensä antama sana.

Näiden asioiden nojalla luterilainen tunnustus opettaa, että kirkon on pysyttävä Raamatun sanassa:

“Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeetalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: “Sinun sanasi on minun jalkaini lampu ja valkeus minun teilläni” (Ps. 119.) Pyhä Paavali sanoo: (Gal. 1:8) *“Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu”.*

Muita vaikka kuinka nimekkäiden vanhojen ja uusien opettajien kirjoituksia ei ole pidettävä Pyhän Raamatun vertaisina, vaan ne on kaikki tyynni alistettava sen alaisiksi. Niitä tulee käyttää yksinomaan todistajina, jotka kertovat, millaisena ja millä paikkakunnilla profeettojen ja apostolien oppi on

säilytetty apostolien ajan jälkeen.” (Yksimielisyyden ohje, supistelma, 1,2)

Näin kirkossa on kaikissa opin asioissa ojentauduttava Raamatun sanan mukaan ja otettava opetettava oppi siitä. Myös niissä elämän asioissa, joissa Raamattu antaa kieltoja tai käskyjä, on ne pidettävä muuttamatta kunniaissa. On muistettava myös lain ja evankeliumin ero. Kun käskyt osoittavat ihmisen syntiseksi, ei häntä saa jättää lain alle. Hänelle tulee julistaa evankeliumin lupaus, joka tarkoittaa syntien anteeksiantamusta ja pyyhkii pois synnin syytöksen. Tämä asia liittyy myös Raamatun sanan perimmäiseen tarkoitukseen, johon palaamme myöhemmin.

Sanan opettaminen

Sanan opettaminen luonnollisesti liittyy mitä läheisimmin sanassa pysymiseen. Voidaan sanoa, että nämä asiat ovat kuin kolikon kaksi puolta. Sanan opettamisen myötä sanan vaikutus tulee sielujen ravinnoksi ja koituu evankeliumin leviämiseksi.

Sanan opettamisen myötä tullaan Kristuksen opetuslapsiksi. Sanan opetus ruokkii seurakuntaa kaikissa tilanteissa. Näin oli Uuden liiton varhaisina aikoina. Silloin täytyi evankeliumia soveltaa erityisesti silloiseen tilanteeseen niin, että evankeliumi opetti vapautta Vanhan liiton väliaikaisista määräyksistä. Omatunto oli niistä vapaa, eikä ketään saanut niihin enää sitoa. Tätä painotetaan erityisesti Galatalaiskirjeessä. Toisaalta tuli ymmärtää niitä, jotka eivät heti käsittäneet evankeliumin vapautta täysin, vaan ulkonaisesti noudattivat Vanhan liiton säädöksiä, vaikka uskoivatkin Kristukseen. Tällaisesta tilanteesta puhuu mm. Roomalaiskirjeen 14. luku.

Sanaa tulee opettaa myös siinä taroituksessa, että annetaan kunnia Jumalan pysyville käskyille. Näin esimerkiksi 1 Kor. 5:ssä opetetaan avioliiton kunniaissa pitämistä ja sen loukkamisen vakavuutta.

Sanan opettamisen sisältö on kaikin aikoina aina sama, onhan opetuksen perustana sanassa pysyminen. Eri aikoina on kuitenkin perusteita korostaa juuri tuolloin tärkeitä asioita. Tämä on osa taitavaa opetusta.

Omana aikanamme on erityisesti syytä korostaa sitä, että hyvinvoiva, koulutusta saanut ja elämässään hyvin menestyvä ihminen ei suinkaan ole Jumalan edessä riippumaton eikä hän voi pelastua maallisten asioiden avulla. Tälle muistutukselle perustuu sitten käskyjen opetus, jotka kukin kohtaltaan osoittavat jokaisen syntiseksi. Kauhistuneen omantunnon sitten lohduttaa evankeliumin lupaus syntien anteeksiantamuksesta.

Seurakunnan valta

Sanan valta, siinä pysyminen ja sen opettaminen, toteutuu seurakunnan keskellä. Jumala on antanut sanan opettajat seurakunnalle siunaukseksi ja sitä varten, että seurakunnan jäsenet vahvistuisivat Jumalan omina. Tästä puhuu 1 Kor. 3:21-23: *“Älköön siis kukaan kerskatko ihmisistä; sillä kaikki on teidän, teidän on Paavali ja Apollos ja Keefas, teidän on maailma ja elämä ja kuolema, nykyiset ja tulevaiset, kaikki on teidän. Mutta te olette Kristuksen, ja Kristus on Jumalan.”*

Olenainen osa seurakunnan valtaa on se, että se saa ja sen tuleekin valita itselleen paimen. Tämä voi tapahtua seurakunnassa itsenäisesti tai yhdessä muiden seurakuntien ja niiden pastori-

rien kanssa. Seurakunnalla on oikeus ja velvollisuus koetella pastoriehdokkaan oppi ja vaellus.

Jokaisella seurakunnan jäsenellä on oikeus ja velvollisuuskin antaa todistus Vapahtajastaan. Apostoli Pietari kirjoitti: *“Mutta te olette ”valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja”, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa.*” (1 Piet. 2:9) Tätä seurakunnan jäsenet toteuttavat sekä yksityisessä elämässään että kaikesa seurakunnan toiminnassa.

Luterilainen tunnustus teroittaa tarkoin seurakunnan vallan säilymisen tärkeyttä: *“On siis välttämätöntä, että seurakunta säilyttää oikeutensa kutsua, valita ja virkaan vihkiä seurakunnanpalvelijoita. Tämä oikeus on sellainen lahja, jonka nimenomaan on seurakunnalle annettu; sitä mikään inhimillinen mahti ei voi seurakunnalta ryöstää.”* (Paavin valta ja yliherruus 67)

Nämä oikeudet seurakunnalla siis on toimintansa järjestämiseksi. Oikeuksia käyttäessään sillä on velvollisuus toimia Jumalan sanan mukaisesti. Seurakunta myös voi, kuten jo sanotti, toimia näissä asioissa toisten seurakuntien kanssa yhdessä.

Tietyissä olosuhteissa myös maallinen esivalta voi auttaa seurakunnan toimintaa. Tällöinkin on olennaista ymmärtää, että varsinainen valta seurakunnan asioiden hoitamiseksi ei siirry pois seurakunnalta, vaan kaiken tulee tapahtua Jumalan sanan mukaisella ja seurakunnan hyväksymällä tavalla. Sellainen valtiokirkollisuus, jossa valta siirtyy pois seurakunnalta, ei ole Jumalan sanan mukaista. On muistettava Vapahtajan sanaa: *“Minun kunin-*

kuuteni (tai “valtakuntani”) *ei ole tästä maailmasta.*” (Joh. 18:36)

Sanan perimmäinen tarkoitus

Jumalan sana on annettu meille niin, että meidän tulee siinä pysyä, sitä opettaa ja sen mukaan järjestää elämä seurakunnassa. Nämä ovat tärkeitä asioita. Voimme silti kysyä vielä, mikä on sanan perimmäinen tarkoitus.

Edellä on käynyt ilmi, että sanan myötä tullaan Jeesuksen opetuslapsiksi, hänen omikseen. Tämä merkitsee uskoa syntien anteeksiantamukseen. Samoin edellä tuli ilmi, että lain sanan tarkoitus on pysäyttää jokainen ihminen sen tosiasian eteen, että hän on syntinen eikä voi pelastaa itseään. Evankeliumi sitten lohduttaa säikähtyneen omantunnon ja antaa vakuutuksen syntien anteeksiantamuksesta. *“Laci se sielun hirmutta, evangeliumi sen taas lohdutta.”* sanoi Mikael Agriкола aikanaan. Tämä on osuvasti sanottu sanan tarkoituksesta. Sillä on päämääränsä, sielun lohdutus Vapahtajan armolla.

Kun sana synnyttää ja vahvistaa uskoa Jeesukseen, on se saavuttanut tarkoituksensa. Tämä usko puolestaan johtaa vielä pidemmälle, lopulliseen päämäärään taivaan kotiin. Tästä apostoli Johannes kirjoitti evankeliuminsa lopulla: *“Paljon muitakin tunnus-tekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään.”* (Joh. 20:30,31) Näin sanan perimmäinen tarkoitus on johdattaa sanan-kuulija uskon kautta Jeesukseen iankaikkiseen elämään.

Käytä Raamattuasi oikein – älä väärin

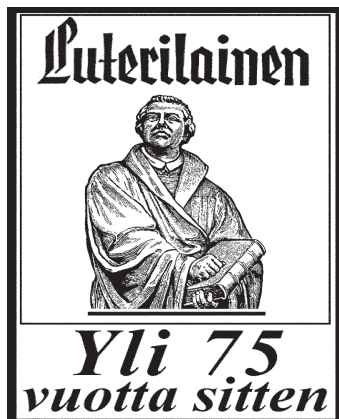
Mitä tarkoittavat

Fil. 1:18 ja Mk. 9:38-40?

Suvaitsevaisuus ja väljyys hengellisissä asioissa on nykyajalle tunnusmerkillistä. Toiset pitävät sitä niin luonnollisena asiana, etteivät rupea sitä edes millään perustelevaan, mutta toiset poimivat esiin jonkun lauseen Raamatusta ja sen taakse piiloutuen koettavat hakea tukea omalle mielipiteelleen. Useimmiten siinä käy siten, että kallis Jumalan sanan lause temmataan irti siitä tekstiyhteydestä, johon Pyhä Henki sen on Raamattuun asettanut. Tätä tehden käy helpoksi työntää Raamattuun oma, inhimillinen mielipiteensä ja luulonsa ja saada muka Jumalakin puolelleen.

Yksi tällainen väärinkäytetty Raamatunkohta on Filippiläiskirjeen 1:18: *“Vaan mitäpä tuosta, kunhan Kristus-ta vain tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai tosimeielessä! Ja siitä minä iloitsen, ja olen vastakin iloitseva.”* Kun juuri tällä lauseella on tämän kirjoittajallekin koetettu hiljattain todistaa, että on turhaa ja tarpeetonta kiistellä opillisista eroavaisuuksista, kun vain pääasiassa ollaan yhtä mieltä, lienee paikallaan ottaa selvälle tämän lauseen tarkoitus. Esityksessämme seuraamme osittain tohtori Walther’in valaisevaan selitystä.

Tunnettua on, että apostoli Paavali Filippiläiskirjettä kirjoittaessaan oli

Luterilainen helmikuu 1930

vankina Roomassa. Juutalaiset, Kristuksen evankeliumin katkerat viholliset olivat luonnollisesti tästä iloissaan. He arvelivat, että keisari Nero tekee pian lopun koko kristittyjen lahkosta. Tätä jouduttaakseen he tekivät ympäri kaupunkia selkoa Paavalin “kauheasta” opista. He matkivat Paavalin sanoja, joita olivat kuulleet hänen saarnoistaan tai muilta. He toistivat niitä ja näin he koettivat vaikuttaa yleiseen mielipiteeseen ja nostattaa kansan Paavalia vastaan. Mutta tätä tehden he joutuivatkin levittämään *oikeata* ilmoitusta Kristuksesta. Heidän tarkoituksensa ei kylläkään ollut oikea eikä kaunis, kuten ymmärrämme, mutta Kristus, joka on Kuningas valtakunnassaan, johti asiat niin, että moni joutui heiltä kuulemansa “uuden opin” kautta ajattelemaan sielunsa autuutta, tulevaa tilintekoa j.n.e.

Kyseenalaisen Raamatunpaikan edellä olevista sanoista käy ilmi, että oli toimimassa myös sellaisia sananjulistajia, jotka olivat kateellisia Paa-

valille. Voimme ymmärtää, että kun aina vain puhuttiin Paavalista ja hänen opistaan, hänen voimakkaista saarnoistaan ja töistään, he kademielin ajattelivat: Kristuksen palvelijoita mekin olemme ja samaa evankeliumia mekin julistamme kuin tuo paljon keuhuttu Paavali. Ehkä vielä jotkut heistä olivat mielissäänkin siitä, että heillä nyt, Paavalin ollessa vankina, oli suurempi mahdollisuus näyttää kykyään ja taitoaan.

Lisäksi oli luonnollisesti myös sellaisia, jotka julistivat oikeata oppia rakkaudesta ja puhtaalla mielellä. Joka tapauksessa oikea oppi Kristuksesta yhä vain levisi.

Tätä tarkoittaen Paavali kirjoittaa Filippiiläisille: “Minä tahdon, että te, veljet, tietäisitte, että se, mitä minulle on tapahtunut, on tullutkin evankeliumin menestykseksi, niin että minun kahleeni Kristuksessa ovat tulleet kuuluiksi koko henkivartioston ja kaikkien muiden kesken ja että useimmat veljistä, kahleitteni rohkaisemina Herrassa yhä enemmän uskaltavat pelkäämättä puhua Jumalan sanaa. Muuttamat tosin julistavat Kristusta kateudestaakin ja riidan halusta, mutta toiset hyvässä tarkoituksessa: nämä tekevät sitä rakkaudesta, koska tietävät, että minut on pantu evankeliumia puolustamaan, nuo toiset taas julistavat Kristusta itsekkäisyydestä, epäpuhtaalla mielellä, luullen tuottavansa minulle murhetta kahleissani. Vaan mitäpä tuosta, kunhan Kristusta vain tavalla tai toisella julistetaan, joko näön vuoksi tai tosimelessä! Ja siitä minä iloitsen, ja olen vastakin iloitseva.” (Fil. 1:12-18) Paavalin tarkoitus tällä sanonnallaan ei suinkaan ole – kuten li-

halliset ihmiset väärin luulevat —, että saarnattakoon kristillistä oppia puhtaasti tai väärennettynä, täydellisenä tai ihmisopeilla korjattuna, niin hän kuitenkin iloitsisi siitä, että *Kristusta yleensä* julistetaan ja Hänestä puhutaan, vaan hän tarkoittaa aivan toista. Hänen tarkoituksensa on tämä: olipa saarnaajilla hyvä tai paha tarkoitus, olivatpa he totuudessa tai ulkokuluttuja, tahtoivatpa he olla huomattuja tai pysyä syrjässä, pääasia on kuitenkin, että he tuovat julki *oikean ilmoituksen, puhtaan opin Kristuksesta*. Tästä Paavali iloitsee, sillä hän tiesi, että täten joutuivat itse evankeliumin viholliset ja vastustajat vasten tahtoaan *edistämään* evankeliumin levvenemistä.

Tämä on tärkeä ja vartenotettava totuus. Jos nimittäin puhdas evankeliumi olisi pätevää vain silloin, kun sitä julistaa tosihurskas ja uskova paimen, niin kuka voisi silloin olla varma siitä, että hän saa kuulla juuri sellaista evankeliumia, joka on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi? Ja jos sakramenttien voima ja vaikutus riippuisi niistä jakavan ja hoitavan paimenen uskosta, niin kuinka moni meistä voisi olla vakuutettu esimerkiksi Kasteensa pätevyydestä? Mutta nyt onkin asia niin, että kalliit armonvälineet antavat ja tuovat Jumalan armon ja syntien anteeksiantamuksen, vaikuttavat uskon ja uudestisyntymisen omalla, jumalallisella voimallaan huolimatta niitä jakavan ja hoitavan henkilön mielenlaadusta.

Rakkaat Tunnustuskirjamme puhuvat tästä myös selvin sanoin. Augsburgin Tunnustuksen 8:nnessä sanotaan: “... sakramentit ja sana ovat

Kristuksen asetuksen ja säännön tähden vaikuttavat, vaikka niitä jumalattomatkin toimittavat”. (siv. 34) Ja Augsburgin Tunnustuksen Puolustuksen 4:nnessä kohdassa (siv. 157): “Ei se sakramenteilta vie vaikutustaan, että kelvottomat niitä toimittavat, koska he seurakunnan kutsumuksesta siinä edustavat Kristusta eikä itseänsä, niin kuin Kristus todistaa Luukk. 10:16: *Joka teitä kuulee, se minua kuulee*. Jakaessaan siis Kristuksen sanaa ja sakramenteja, jakavat he niitä Kristuksen puolesta ja sijassa. Sitä nämä Kristuksen sanat opettavat, ettemme sananpalvelijain kelvottomuudesta pahenisi”. – Sakramenteilla on siis sakramentin voima, vaikka kelvoton sananpalvelija sen jakaa, ja Jumalan sana säilyttää jumalallisen voimansa, vaikka se tulee ulkokullatun suun kautta.

Kuitenkaan ei pidä kenenkään luulla, että olisi yhdenmukaista, ovatko sananpalvelijat uskovia vai epäuskoisia. Päinvastoin on tärkeätä, että pai-

menet ovat uskovia, Pyhän Hengen valaisemia miehiä. Sentähden Paavali lausui Efeson seurakunnan vanhimille (paimenille ja esimiehille) nuo vakavat sanat: “ottakaa siis *itsestänne* vaarin”, Apt. 20:28. Ja Timoteukselle hän kirjoittaa: “ota vaarin *itsestäsi* ja opista”, 1 Tim. 4:16.

Näin huomataan, että tuo Filipiläiskirjeen (1:18) lause ei suinkaan osoita, että olisi samantekevää, kuuluuko kristitty puhtaasti opettavaan seurakuntaan vai sekavasti opettavaan. Tuossa raamatunlauseessa tuodaan esiin vain se tosiasia, että Herramme Kristus, joka hallitsee vihollistensäkin keskellä, käyttää evankeliumin leviämisen hyväksi kaikenlaisia olosuhteita, jopa jos hänen sanaansa vain näön vuoksi julistetaan. Kuitenkaan ei ole luvallista kannattaa hänen vihollisiansa tai harrastaa evankeliumin julistamista näön vuoksi.

(jatkuu)

V. I. S.

Miksi he pysyivät?

Jumalan sana kertoo varhaisen Uuden liiton seurakunnan vaiheista: *“He pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.”* (Apt. 2:42)

Seurakunnan elämä on pysyvää ja jatkuvaa. Jumalan tahto on, että myös jokainen yksityinen kristitty jatkuvasti pysyy uskossa. Tätä varten Jumalan sana kertoo meille opiksi ja esikuvaksi niistä asioista, joissa uskovat ovat pysyneet, joita he siis eivät ole hylänneet, vaan jatkuvasti harjoittaneet ja käyttäneet.

Apostolien opetus

Uskovat pysyivät apostolien opetuksessa. Se merkitsi ensinnäkin sitä, että he kokoontuivat yhteen kuulemaan apostolien opetusta. Kun oli jumalanpalvelus, he eivät jääneet kotiin.

Tällaisesta pysymisestä ja sen tärkeydestä Jumalan sana sanoo: *“Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.”* (Hebr. 10:25)

Miksi tällainen pysyminen eli uskollinen sanankuulo on nykyään ja sinullekin näin tärkeää? Siksi, että sanan kautta saat uskollesi ravintoa. Lain sana osoittaa syntisi ja sen, ettet voi itse pelastua. Evankeliumi ravitsee sielun lupauksellaan syntien anteeksiantamuksesta yksin Kristuksen tähden. Näin usko säilyy, vahvistuu ja viimein saavuttaa päämääränsä. Väärä ja synnillinen on sellainen luulo, että olisit uskossa niin vahva, ettet sanankuuloa tarvitse.

Apostolien opetuksessa pysyminen merkitsi myös eron tekemistä toisiin opettaviin. Varhaisen seurakunnan aikana lakihenkiset juutalaiset olivat nurkan takana toisenlaisine oppeineen. Tarvittiin pysymistä myös siinä mielessä, että väärään oppiin ei suostuttu eikä sellaista seurattu.

Myös nykyään tarvitaan sellaista pysymistä, että väärää oppia ei seurata. Elämme aikaa, jolloin monenlaisten oppien sallimista pidetään suorastaan hyveenä. On tarpeen tuntea Jumalan sanan oikea oppi, pysyä siinä ja vetäytyä pois harhaopettajista. Tässä on tarpeen Jumalan sanan kuuleminen, sen omakohtainen tutkiminen ja näin asioista selvän ottaminen Raamatun sanan perusteella sekä johdonmukaisuutta niin, että seuraat ja tunnustat oikeaa oppia.

Keskinäinen yhteys

Apostolien opetuksessa pysyminen luo keskinäisen yhteyden. Seurakunnallinen yhteys perustuu samalle uskolle ja opille.

Kyseessä on erilainen asia kuin esimerkiksi poliittisten mielipiteiden samankaltaisuus tai sellainen yhteys, jota voidaan kokea jonkin harrastuksen parissa. Keskinäinen yhteys uskovien kesken tarkoittaa sitä, että yhdessä toisten kanssa turvaututaan Kristukseen Vapahtajana ja tunnustetaan hänen sanaansa. Tästä seuraa myös toinen toisensa lohduttaminen evankeliumilla ja halu tehdä hyvää uskonveljille ja –sisarille erityisesti, kun heillä on vaikeaa.

Tällainen yhteys on myös enemmän kuin vain ihmisten kesken muodostunut ystävyys. Tällaisen yhteyden luo Jumala sanallaan, joka kokoaa hänen omansa yhteen.

Leivän murtaminen

Leivän murtaminen tarkoittaa Herran Pyhän Ehtoollisen sakramenttia. Ehtoollisessa Kristus antaa tosi ruumiinsa ja verensä syntien anteeksiantamiseksi. Näin myös sen myötä usko saa ravintoa ja vakuutuksen Jumalan armosta.

Ehtoollinen on tarpeellinen ja lohduttava siksi, että myös uskova seurakunnan jäsen tekee syntiä. Ehtoollisen sakramentti antaa vakuutuksen armosta Vapahtajan sanojen myötä: *“Teidän edestänne.”* Kristus antaa ruumiinsa, jonka hän on uhrannut, ja verensä, jonka hän on vuodattanut, syötäväksi ja juotavaksi. Tällaista pysyvistä ja sakramentin tuottamaa ravintoa tarvitset jatkuvasti.

Yhteinen ehtoollinen perustuu pysymiselle apostolien opetuksessa. Kun varhainen seurakunta kokoontui ehtoolliselle, oli se opissa yksimielinen. Monin kohdin apostolien kirjeissä huomaamme, kuinka tärkeää oli säilyttää opillinen yksimielisyys. Varhaisten vuosisatojen historia osoittaa, että opillinen ykseys ja ehtoollisyhteys kulkivat käsi kädessä.

Seurakunnissamme käytössä oleva sisäisen ehtoollisen käytäntö, jonka mukaan jaamme ehtoollisen vain samassa uskossa ja tunnustuksessa pysyvien seurakuntien jäsenille, osaltaan perustuu tekstissämme ilmenevälle järjestykselle. Yhteys opissa on ensin, yhteinen ehtoollinen on sen seurausta. Näin asian käsittivät myös uskonpuhdistuksen myötä syntyneet luterilaiset seurakunnat.

Rukous

Uskosta seuraa rukous, ja näin rukous kuuluu jokaisen kristityn elämään. Seurakunnan kokoontumisissa seurakunta myös rukoilee yhdessä. Näin teemme itsemme, Jumalan sanan leviämisen, seurakunnan, maallisen esivallan, lasten, nuorten, avioliittojen ja monien muiden asioiden puolesta. Yhdessä sanaan tunnustautuva seurakunta rukoilee toisin sanoen sitä, että Jumala sanallaan vahvistaisi uskovia uskossa ja vetäisi epäuskoisia puoleensa. Rukoilemme hänen sanansa vaikutusta myös maallisissa oloissa, niin että järjestys säilyisi ja maallinen elämä koituisi Jumalan tahdon mukaiseksi iloksi ja onneksi. Rukoilemme kestävyttä vaikeuksissa ja autuasta loppua.

Rukous on uskon seurausta ja kuuluu hyvien tekojen alueelle. Rukous myös perustuu Jumalan käskyyn. Siksi jokainen uskova ja seurakunta yhdessä rukoilee siinä varmassa luottamuksessa, että Jumala runsain määrin antaa sen, mitä hänen tahtonsa mukaan pyydämme.

Pysy sinäkin

Yllä on lueteltu neljä asiaa, joissa varhainen Uuden liiton seurakunta pysyi. Tämä on kirjoitettu meille opiksi ja esikuvaksi. Näissä asioissa on sinunkin tarpeen pysyä. On välttämätöntä, että saat uskollesi vahvistusta Jumalan sanan ja ehtoollisen sakramentin kautta. On Jumalan tahto ja sinulle hyödyksi, että pysyt yhdessä toisten uskovien kanssa, tunnustaudut Jumalan sanaan ja rukoilet evankeliumin leviämistä sielujen autuudeksi.

Syysleirin aikana oli mahdollisuus myös tenttiä opintosuunnitelmaan liittyviä tehtäviä. Kuvassa Mika Bergman ja (oikealla) Vesa Hautala.

Teologian opiskelijamme

Kuten aiemmissa numeroissamme saatoimme kertoa, on kirkossamme alkanut teologikoulutus. Nuoret miehet Mika Bergman ja Vesa Hautala ovat aloittaneet opiskelun. Opintosuunnitelman rungon on laatinut kirkkokunnan kokouksen pyynnöstä pastori Markku Särelä.

STLK:n piirissä tapahtuvan opiskelunsa lisäksi opiskelijat ovat kirjauuneet Helsingin yliopiston teologiseen tiedekuntaan. Vaikka tiedekunnassa saatava opetus ei ole peruste virkaan kutsumiselle STLK:ssa, voivat opiskelijat saada siellä hyödyllisiä tietoja mm. Raamatun alkukielten perusteista.

Toimitus esitti opiskelijoillemme muutamia kysymyksiä noin kaksi kuukautta opintojen alkamisen jälkeen.

1. Mistä tulit ensimmäistä kertaa tietämään Suomen Tunnustuksellisesta Luterilaisesta Kirkosta?

Mika Bergman: Sain tiedon kirkon olemassa olosta internetin kautta.

Vesa Hautala: Kirkon internet-sivut ja kirjastosta löytämäni Markku Särelän kirja Kristus meidän edestämme olivat ensimmäiset kontaktini STLK:oon.

2. Mikä sinulle on uskoelämässäsi erityisen tärkeää?

MB: Sijaissovitus on minulle erittäin rakas asia. Kun päivä päivältä huomaan oman vajavaisuuteni ja syntisyyteni on lohduttavaa kun voi turvata siihen, että tällaisenakin olen Kristuksen. Juuri sen tähden, että minusta ei

ole elämään synnitöntä ja pyhää elämää Jumala tuli ihmiseksi ja sovitti maailman synnin.

Kristus kantoi syntini ristinpuulle ja nyt minä saan Häneltä lahjaksi vanhurskauden ja pyhyyden, jonka Hän ansaitsi viattomalla kärsimisellä ja lain täyttämyksellään.

Sijaissovituksen takia olen myös STLK:ssa: syntisytyteni tähden minulle ei riitä mikään muu kuin täysi Jumalan armo ja valmis pelastustyö, ja nämä voin löytää seurakunnistamme, armovalineiden ääreltä.

VH: Henkilökohtaisesti minulle on luterilaisuudessa noussut erityisen tärkeäksi vanhurskauttamisen forensisuus eli oikeudellisuus: Jumala julistaa minut Kristuksen tähden vanhurskaaksi täysin riippumatta siitä, mitä itse olen. Omalla persoonallani ei ole mitään sijaa pelastuksessani, vain Kristuksen persoonalla.

3. Milloin tulit mukaan toimintaamme?

MB: Osallistuin ensimmäistä kertaa jumalanpalvelukseen tuomiosunnuntaina 2007. Helsingin seurakuntaan liityin helmikuussa 2008.

VH: Syystalvella 2005 kävin ensimmäisen kerran STLK:n jumalanpalveluksessa. Sitä seuranneesta ke-

sästä alkaen aloin käydä leireillä säännöllisesti.

4. Missä paikkakunnilla olet osallistunut toimintaamme?

MB: “Enimmäkseen Helsingissä. Turussa, Lahdessa ja Orivedellä olen vieraillut juhlien ja leirien yhteydessä.”

VH: Rovaniemellä, Orivedellä Siitamajalla ja Helsingissä.

5. Kerro lyhyesti opiskelun ensimmäisistä kuukausista.

MB: Opintoni STLK:ssa ovat kuuluneet kirjatenttien parissa. Olen tenttinnyt viisi kirjaa seitsemän kirjan tenttipaketista. Suurimmat ongelmat minulla on ilmeisesti ollut suomen kielen kieliopin kanssa. Seitsemän kirjan tenttimisen jälkeisestä opetuksesta minulla ei ole vielä tarkkaa tietoa.

VH: Opiskelu on omalla kohdallani lähtenyt käyntiin ripeähköön tahtiin. Tenttejä on suunnilleen kerran kuukaudessa ja niiden lisäksi tulee käytännön koulutukseen kuuluvia toimia seurakunnassa. Opiskelu on kuitenkin ollut motivoivaa. Perusasiat pyritään ottamaan haltuun ensimmäiseksi, joten eteneminen on ollut johdonmukaista.

Luterilainen kiittää opiskelijoita vastauksista ja toivottaa Jumalan runsaasta siunausta opintoihin ja koko elämään.

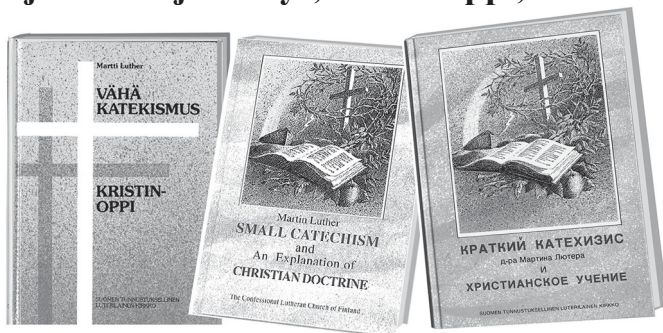

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

Kirjan jokaisen osan ovh 15,-
Markku Särelän saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

VÄHÄ KATEKISMUS ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

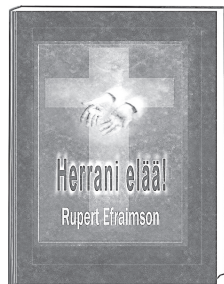
Sovituksen

Sana ovh 20,-
Rupert Efraim sonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

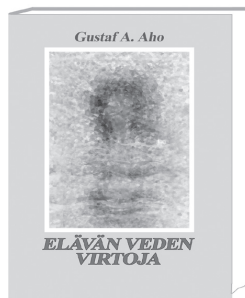
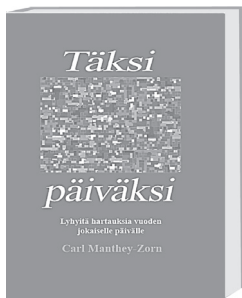
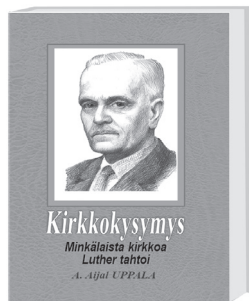
Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

Herrani

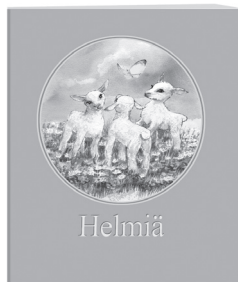
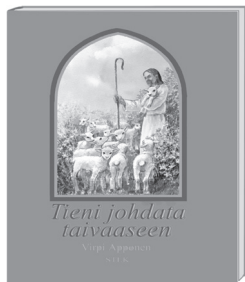
elää! ovh 20,-
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetuskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskon ja vahvistaa kristittyitä Jumalan sanan tuntumisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

A. Aijal Uppala: **Kirkkokosymys** (Kirkko-opilliset teokset pääosin 1930-luvulta ja aiheeseen liittyvät myöhemmät kirjoitukset) ovh 20 e
C. M-Zorn: **Täksi päiväksi** (hartauskirja) ovh 20 e
Gustaf A. Aho: **Elävän veden virtoja** (saarnakirja) ovh 20 e.

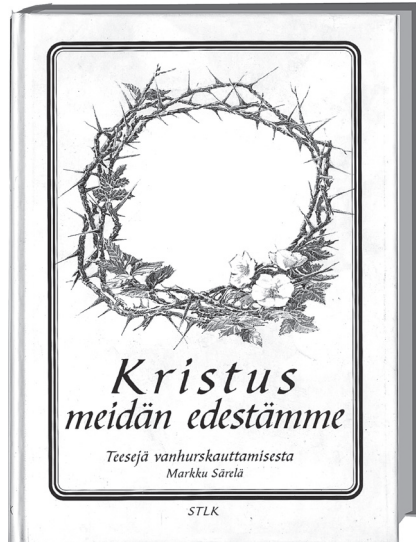
Virpi Apponen: **Tieni johdata taivaaseen** (uusintapainos) ovh 8 e, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: **Helmiiä** (erityisesti lapsille) ovh 4 e ja **Kristinoppi ruotsiksi** ovh 10 e.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle. 256 sivua **Ovh. 17 euroa**

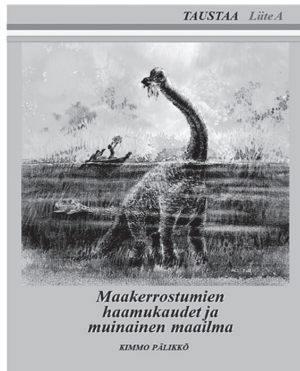

Taustaa-kirjat ovat saaneet jatkoa!

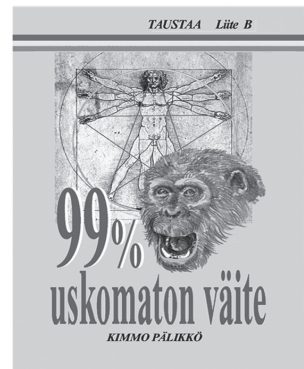
16 sivuiset liitteet ovat kooltaan A5, tukevalle paperille painettuja värillisiä vihkoja.

Molemmissa liitteissä käsitellään yhtä asiakokonaisuutta. Liitteet ovat myös ilmaisia verkkojulkaisuja: www.taustaa.fi/liitteet

Liitteessä A kerrotaan maakerrosten haamukausista ja siinä kritisoidaan nykyisen tieteellisen käsityksen mukaista teoriaa, jossa kerrostumien ikä määritellään satoina miljoonina vuosina,

Liitteiden yhteishinta on vain 5,-

Liitteessä B Kerrotaan mihin ovat perustuneet väitteet, että ihmisen ja simpanssin geneettinen ero olisi vain 1-1½ prosenttia ja miten nykytiede kumoaa apinan ja ihmisen samankaltaisuuden.

Teologipäivä 24.10.2009

Helsinki, seurakunnan kappeli, Fabianinkatu 13 A 1

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko järjestää teologi-päivän 24.10. Kutsumme mukaan kuulemaan ja keskustelemaan teologeja ja muita teologisista asioista kiinnostuneita, sekä seurakuntiemme jäseniä että toisia. Sydämellisesti tervetuloa!

Päivän ohjelma

11.00 alkuhartaus

11.15 Ordinaatio, pastori Markku Särelä

12.30 Matt. 22:1-14 saarnaopillisesta näkökulmasta, Rev. Edward Brockwell

13.30 Ruokailutauko

14.30 Lasten sielunhoito, pastori Kimmo Närhi

15.30 Päätös

Kullekin aiheelle on varattu 60 minuuttia aikaa, josta noin kolmannes käytetään keskusteluun.

MARTAN RUKOUS

Vapahtajani,

ole mukana jokaisessa päivässäni.

Anna minun löytää pyhyys,

sinun kädenjälkesi,

myös arkipäivästäni.

Silloinkin, kun on niin kiire,

etten ehdi avata Pyhää kirjaasi,

anna mieleeni armosi sanoja.

Muistuta itsestäsi,

olen niin nopea unohtamaan.

Älä anna minun sulkea silmiäni silloin,

kun näytät pienessä suuruuttasi.

Siunaa päiväni,

pyhäni,

arkeni.

Nimim. Pisara

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11. HPE 11.10. ja 15.11. Ei jumalanpalvelusta 1.11. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* pe 23.10. klo 18. **Teologipäivä** la 24.10. alkaen klo 11. **Joulujuhla** 6.12. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelukset* to 12.11. ja 10.12. (HPE) klo 18.

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 11.10., 8.11. ja 6.12. Jumalanpalvelusta ei ole ja 1.11. *Uskonpuhdistusjuhla* la 31.10.: HPE klo 10, jumalanpalvelus klo 11 ja päiväjuhla klo 13. *Lasten iltapäivä* la 28.11. klo 14. *Kristinopin peruskoulu* to 29.10. ja 19.11. klo 17. *Pyhäkoulu torstaisin* klo 17 (ei 29.10.) *Seurakuntailtapäivä* ke 7.10., 4.11. ja 2.12. klo 15 kodeissa.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 18.10. (HPE) klo 14. Raamattutunti ke 11.11. klo 14.

Siitamaaja: Joulukirkko 25.12. klo 11. *Joululeiri* lapsille ja nuorille 28.-31.12.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A. *Jumalanpalvelukset* su 11.10. (MS), 25.10. (HPE, KN), 8.11. (MS) ja 22.11. (HPE, KN) klo 14.30. 13.12. joulujuhla alkaen jumalanpalveluksella klo 13.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 8.11. ja 20.12. (HPE) klo 14.

Pori: *Jumalanpalvelus* la 17.10. ja 14.11. (HPE) Gallen-Kallelankatu 12 klo 15.30.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 26.11. (HPE) ja 17.12. (HPE) klo 18.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* Kirjastonkatu 5 pe 13.11. (HPE) ja 18.12. (HPE) klo 19.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 25.11. (HPE) ja 16.12. (HPE) klo 18.

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 9.10. (HPE, KN) ja 11.12. (EB) klo 13 Tienisivussa.

Kyyjärvi: *Jumalanpalvelus* la 10.10. (HPE) Martti ja Kyllikki Lehtolalla klo 13.

Haapamäki: *Jumalanpalvelus* pe 20.11. klo 13.

Karstula: *Jumalanpalvelus* la 21.11. (HPE) klo 13 Tatu ja Katri Lahdella.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* la 10.10. (HPE) klo 18.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 12.12. klo 13.

Hankasalmi: *Jumalanpalvelus* la 21.11. (HPE) klo 18.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 27.11. (HPE) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 28.11. (HPE) klo 10.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisälllys:

Jumalan lupauksia rukousten kuulemisesta, Martti Luther.....	254
Yksioppinen vai monioppinen kirkko, KN.....	255
Kristuksen Kirkko maailmassa, MS.....	257
Vanhurskas on elävä uskosta, RE.....	262
Jumalan sanan valta kirkossa, KN.....	267
Käytä Raamattuasi oikein – älä väärin ,Yli 75 v. sitten, V. I. S.....	270
Miksi he pysyivät? KN.....	273
Teologian opiskelijamme.....	276
Martan Rukous, Pisara.....	282
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	278-284

Kansi: "Effata"se on aukene, Mk. 7:34, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2009: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com